

starter med at konstatere, at med skattereformen er der skabt ro om ejerboligernes økonomiske situation – punktum. Og derefter går man i gang med at diskutere både heri i form af taloplysningerne og i den offentlige debat, hvorvidt rentefradragsretten kan sættes ned, samtidig med at man fjerner lejeværdien af egen bolig.

Og alene at antyde de her ting er jo med til at understrege, at der desværre ikke er skabt ro, men at folk igen kan begynde at sidde og kigge i skøder og i deres privatøkonomi og spørge: Hænger det nu sammen, hvis de forslag bliver gennemført inde i det trossede Folketing?

Derfor synes vi, at ministeren skulle have sat punktum dér og så ladet være med at give anledning til, at de partier, der har det som ideologisk fundament at få fjernet rentefradragsretten, kunne bruge tallene og misbruge dem til at markedsføre de her nye synspunkter.

I betragtning af, at regeringen jo i form af finansministerens budgetredogørelse fra april måned i år har et godt, velargumenteret, statistisk grundigt afsnit 4 og 8 om hele boligområdet, kunne man bare have henvist dertil, for dér kan man jo læse om den sammenhæng, der er i tingene. Dér kan man læse om, hvordan de samme offentlige udgifter til boligforhold stiger og stiger. Deri kan man læse om, hvordan udgifterne til boligsikring og boligydelse stiger – for boligydelsens vedkommende eksplosivt. Deri kan man læse om den årlige vækst i antallet af modtagere af boligstøtte.

På alle de områder er vi politikere altså nødt til at begynde at agere, for ellers vil vi få finanslovproblemer med at finansiere det her.

Og hvordan skal det så gøres?

Jeg har haft en lille, kort bemærkningsdialog med hr. Baadsgaard og føler anledning til at præcisere, hvordan vi mener, man bør gøre. Boligydelser, altså det, som vi giver til landets pensionister, hvad gør vi ved det? Skal vi bare sætte beløbet ned, og så må pensionisterne klare sig så godt, de kan? Svaret er nej.

Den måde, man gør det på, hvis man vil gøre det intelligent, er at forhøje selve folkepensionen. Det koster også penge. Ja, det er vi godt klar over. Men ved at forhøje folkepensionen sker der det, at alene den måde, man beregner på, hvorvidt de er berettiget til boligydelse, gør, at der er en masse, der falder fra, fordi de kan klare sig selv. Og det er jo godt.

Det næste, vi skal gøre, er, at vi skal til at evaluere, om det, vi bygger i vore dage – for hr. Baadsgaard har ret; det er også, fordi huslejen

stiger – om det også er nødvendigt, at det er så dyrt at bygge pr. kvadratmeter, som tilfældet er blevet. Vi mener ikke, at det skal være så dyrt. Men det er jo, fordi vi har et mere eller mindre kunstigt marked, hvor politikere melder ud: Så og så mange boliger må der bygges. Og så sidder man mere eller mindre og aftaler: Det er jeres tur til at bygge. Og så får vi altså nogle alt for høje kvadratmeterpriser.

Hvis man derimod ændrer til det system, jeg beskrev tidligere på dagen, nemlig at også pensionister havde muligheden for selv at gå ud at vælge frit, så kunne man opnå en konkurrence. Og på alle andre områder, hvor samfundet har konkurrence, betyder det faldende priser. Det vil det også gøre på boligområdet.

Hvis vi går lidt videre i redegørelsen, ser vi nogle betragtninger om befolkningens efterspørgsel, og dér synes jeg nok, at man kommer lidt for nemt over det. For år tilbage var der en Ølgaardrapport, som gav nogle fremtidsvisninger om efterspørgslen, og i dag må vi altså indrømme, at det holder ikke stik. Blandt andet er befolkningens frekvens – hedder sådan noget jo statistisk – med hensyn til at bo alene steget og stiger i de her år. Flere og flere vælger at bo alene, og det gør altså, at der er brug for nogle flere steder, man kan bo.

Det kan man løse på mange måder. Man kan godt gøre det, som SF vil, ved at melde ud med nogle flere almennyttige boliger. Det synes vi er en dårlig idé. Vi synes, det var bedre, at man fik givet det frit, så der var nogle private, der fik bygget; for der bygges næsten ikke noget privat udlejningsbyggeri, og der bygges næsten ingen private ejerlejligheder, fordi man også fra Folketingets side har lagt restriktioner på det.

Men der er også den sandhed i det, som fru Pia Larsen var inde på, at mobiliteten i samfundet ikke er den samme, som den har været tidligere. Vi har det problem, at man med skattereformen har ødelagt spørgsmålet om befordringsfradraget, så folk nu er tvunget til at flytte hen i nærheden af deres arbejde. Og dér er der måske nogen, der har sådan en lidt bedstefarbetragtning om, at det var også bedre før i tiden. Man boede ude i landsbyen lige ved siden af den smed, hvor man arbejdede, osv. Men det moderne samfund er efter mange års bevidst politisk planlægning sådan, at industri og bolig ikke er sammen længere; folk er nødt til at køre. Men når man så reducerer folks mobilitet i kraft af skattereformen, ja, så skyder man sig selv i foden.